Ročník XII. — Číslo 10. Kvasilov dne 13. března 1937. Opłata pocztowa uiszcz. gotówką. 35 gr.

Hlas Volyně

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Je nesnadné milovati ty, jichž si nevážíme, ale stejně nesnadné je milovati, ty jichž si vážíme mnohem více než sebe.

La Rochefoucauld.

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Inž. Alois Knotek:

Naše zpravodajství.

Každý list, věc nesporná, musí se opírati o své příznivce, zpravodaje a dopisovatele. To jsou arterie čili tepny jeho existence. Vychovati a zorganisovati síť zpravodajskou, která by prospěšně plnila svůj úkol není věcí tak snadnou uvážíme-li, že honorový dopisovatel a tučně placený zpravodaj jsou osoby daleko od sebe vzdálené. Prvního potřeba učiti, vychovati, hledati, druhý jest hotovým žurnalistcu.

Zpravodajská organisace vyžaduje, aby redaktor měl železné zdraví a ocelové nervy, tělo bez žluče, dobrý žaludek, zálety tuláka, byl hluchým a všecko slyšel, viděl se zavázanýma očima, náležel všem a nikomu, pitval dno duše a zapouštěl se do všech zákoutků srdce a celé dlohé hodiny pozorně naslouchal slova o radostech, žalech, nespravednosti na světě a hospodářské krisi. Žádá se od redaktora, aby stále neseděl při redakčním stolku.

Všichni dobře víme, že nejlépe se zprávy omlouvají, při sklence dokonalé Zemánovy „Sakury." Potřeba navazovati přátelství. Takový zvyk panoval od dávných časů a nemožno ho dnes bez ujmy zavrhnouti. Ostatně redaktor bývá výborným psychologem, zná svoje lidi, nejlépe ví, která cesta vede k cíli a jak na dopisovatele činně působiti, aby pravidelně, každý týden, beze všeho dalšího upomínání posílal pro „Hl. Vol." svůj nehonorovaný příspěvek.

„Co psáti?"

Obec malá, nic se neděje, nikdo neumírá, zábav málo, hospodáři klidně pracují, nemá osobních třenic, zlosť a klepy vyhynuly, na svatby dost času. Pravda, pravda, ale dopisovatel musí přece něco napsati. Úloha široká a zpravodaj má volnou ruku. Soused dostal dopis od syna z Argentiny. A opravdu zajímavé píše věci. Hl. Vol. se přece živě zajímá o vystěhovalce z Volyně, kteří odešli hledat štěstí do zemí za mořem. Kdo by rád nečetl o osudech těch volyňských Čechů? Hospodář si vyjde za „humny", aby se podíval znaleckým okem na stav oziminy. Důležitá zpráva. Naděje na úrodný rok a dobrou sklizeň. Co bude s mlékárnou? Sta starostí a nových myšlenék se rojí v hlavě. Budova hospodářské školy pro celou Volyň, kde by se vychoval náš dorost, naše budoucí síla a naděje. Takových zpráv a starostí na pohled nepatrných jest plno — celá kniha by se psáti mohla, vychovaný dopisovatel o nich ví dobře. Látky na psaní je dost, i když celá vesnice umře a nic se nehýbá, tu píše se o nebožtíkách, o lidech, kteří pracovali, děti vychovávali žili spravedlivě, zasluhují přece takoví našinci, aby Hl. Vol., orgán všech volyňských Čechů jim věnoval vzpomínku a napsal dobre jejich činy do knihy dějin.

Redaktor září radostí, rukopisy pro nové číslo se hromadí. Vezme do ruky červenou tužku, béře list za listem, korriguje, opravuje, škrtá, mění, trochu se mučí, často bručí, někdy dokonce z plných plic vzkřikne refrain ze slovanské hymny „Hrom a peklo", namočí péro a dělá dopisovatele sám... Za týden pravdivý zpravodaj dostane nové číslo „Hl. Vol." Dychtivě čte, čte, očím nevěří, všecko se shoduje — toho večera předčítá svůj článek ženě, dětem, sousedům, v noci dlouho nemůže usnouti. Ach, jak dokonale umí psáti, jak pěkný má sloh, jaký výběr slov, obratů — radost!

Tak se vychovávají místní dopisovatele. Redaktor nepotřebuje už k nim jezditi, pobízeti každý píše ochotně a rád a redaktor si mne spokojeně ruce. Hl. Vol. se rozšiřuje...

Kronika.

Slavnosti dne 19. března.

Vykonný výbor hlavního komitétu uctění památky Maršála Josefa Piłsudského oznamnje, že jelikož den 19. března byl dnem živelných manifestací na počest Velkého Maršálka a jako takový v naši paměti zůstal.

Proto také dne 19. t. m. o 18. hod. P. President Republiky v přítomnosti vlády učiní projev věnovány vzpomínce na Komendanta, který bude transmitován všemi rozhlasovými stanicemi Polského Radia.

V chrámech budou se konati bohoslužby z místní iniciativy.

Veřejným organisacím nechává se rovněž iniciativa svolání slavnostních schůzí, posvěcených uctění památky Maršálka Josefa Piłsudského s možností poslechnouti řeč P. Presidenta Republiky.

Dnem smutečních slavností, posvěcených uctění památky Velkého Maršála Josefa Piłsudského jest den 12. května, den Jeho úmrtí.

Volyň se přihlašuje do Obozu národního sjednocení.

Deklarace plk. Koca měla na Volyní široký ohlas. Velká řada organisací již poslala svoji přihlášku do Obozu národního sjednocení. Též všichni polští poslové a senátoři přihlasili se do Obozu národního sjednocení.

Dne 14. března ve Varšavě se odbude velký sjezd vesnických delegátů. Na tomto sjezdu promluví plk. Koc o hlavních zásadách organisace rolnického stavu a ohlásí listinu prozatimního výboru vesnického úseku Obozu.

Velký nápor Francovy armády.

Úřední zpráva hlavního stanu Francova oznamuje: Na asturské frontě odrazilo Francovo vojsko prudký útok nepřítele v úseku La Catalana. Vojáci pronásledovali vládní vojsko a zmocnili se jeho postavení. Na frontě u Siguenzy Francova armáda stále postupuje. Dosáhla Valdenarenas, výšiny severovýchodně Brihuegy, Masegoso a Argentilly. Zmocnila se tří ruských tanků a zajala asi sto mužů. Vládní vojsko zanechalo na bojišti mnoho mrtvých. Na úseku Jaramském zmocnilo se Francovo vojsko Casas del Torcal. Jižní armáda Francova postupuje na úsek espielském a způsobuje nepříteli velké ztráty. — Radio z Burgosu hlásí, že za poslední čtyři týdny letectvo Francovo sestřelilo 25 vládních letadel.

Generál Miaja navrhuje vyklizení Madridu.

Zprávy, které došly ze Španělska z míst dobře informovaných, tvrdí, že náčelník madridské obrany, generál Miaja navrhl vyklizení Madridu vzhle-

(Pokračování na stránce 5.)

Osvětová hlídka.

Kdyby člověk měl smysly hmyzu.

(Dokončení.)

Když Příroda začala tvořit hmyz, zavrhla všechny svoje dřívější zásady. Především opustila u hmyzu zásadu soustředění mozkové hmoty na jediné místo — do hlavy, a rozdělila mozek hmyzu po různých, neočekávaných místech celého těla. Současně s mozkem rozdělila po těle i různé smysly. Tak na příklad někteří noční motýli mají nos doslova v ploskách nohou. Zní to bláznivě, ale přece je tomu tak.

Pes, který má ze všech čtvernožců nejjemnější čich, měl by jej ještě bystřejší, kdyby byl umístěn někde v prackách. Potom by mohl větřit kořist a současně se po ní očima rozhlížet. Ale protože má sídlo čichu na konci čenichu musí běžet s hlavou skloněnou ke trávě, takže nevidí zajíce, který mu uteče před nosem.

Protože u hmyzu je mozek rozdělen na tři hlavní ganglie, z nichž jedna je umístěna ve hlavě, druhá v hrudi a třetí v břiše, možno třeba vosu rozdělit nožem na tyto tři části a přece bud u nějaký čas samostatně žít a vykonávat svoje životní funkce. Oddělíme-li mouše hlavu, vidíme, že nejen žije, nýbrž i lítá a někdy se dokonce pokouší nožkama zdvihnout oddělenou hlavu, jako by si ji chtěla znovu nasadit.

To nás vede ke studiu jiných smyslů hmyzu, které mu umožňují žít v tak obromném množství na celém světě. Především je to čich, který je u hmyzu tak úžasně vyvinut, že si to nedovedeme ani dobře představit. Je to ostatně docela přirozené, neboť čich je u lidí nejvíce opomíjeným smyslem. Žena s velkým, mužským nosem vyhledává chirurga, aby jí jej zmenšil, zatím co na druhé straně vydává veliké peníze za voňavky, jež by lahodily mužskému nosu.

Člověk chápe svět především zrakem a sluchem a cení si nejvíce zrakových a sluchových vjemů a dojmů. Hmyz naproti tomu zkoumá vůkolní svět čichem, který je u něho přímo zázračně vyvinut. Sídlo čichu bývá u hmyzu v tykadlech, ačkoli jejich pravá funkce není ještě dokonale známa. Když odstraníme některému hmyzu tykadlo, stane se naprosto bezradným a nemůže se hnout s místa, třebas trochu vidí. Avšak hmyz pomocí tykadel a čichu dokáže věci které ani naše fantasie nedovede pochopit. Bylo to dokázáno nesčetnými pokusy, ale postačí, když zde uvedeme jeden klasický experiment, který provedl slavný francouzský entomolog J. H. Fabre s jednou můrou z rodu bourců.

Tento učenec se marně tři roky snažil sám i s pomocí svých přátel nalézti bource dubového v jihofrancouzském kraji v němž žil. Konečně mu někdo poslal zámotek tohoto bource z okresu kde nebyl vzácný. Fabre se ho jal okamžitě pozorovat. Vyklubala se z něho samička, náležející rovněž k druhu, který hledal. Krátce poté, v měsíci srpnu, Fabre vložil samičku pod skleněný zvon na otevřené okno a čekal, co se bude dít.

„První dva dny se nic nestalo“, vypráví slavný učenec, „ale třetího dne když jsem byl v zahradě asi ve tři hodiny odpoledne, kdy pálilo silně slunce, spatřil jsem hejno asi šedesáti samečků téhož druhu. Kde se vzali? Bylo vidět, že přilétají se všech stran a to z dáleka.“

Fabre později opakoval tento pokus a opět se stejným výsledkem. I chtěl zjistit jestli samečky přivábil zápach samičky, která však jeho nosu nijak nepáchla. Vložil tedy samičku pod skleněný zvon, jehož okraje zalil voskem, aby nemohl ven vyprchat žádný výpar. A potom nepřilétl za samičkou ani jediný sameček.

Fabre pak položil do vzdáleného rohu světnice kousek látky, na níž samička celé odpoledne nehybně odpočívala. Tento kousek látky nijak nevoněl, ani nenesl stopy pylu můry. A za několik hodin se objevilo hejno samečků, kteří neletěli k samičce, viditelně pod hermeticky uzavřeným zvonem, nýbrž ke kousku látky, chovajícímu její pach. Taková je láska ve světě hmyzu, kde krása není ničím, ale vůně vším. Kdyby lidé spoléhali tolik na nos jako na oči, žádný muž by nenašel svoji ženu kdyby změnila svou oblíbenou voňavku.

Podobných pokusů bylo provedeno velmi mnoho s nejrůznějšími druhy hmyzu a jejich popisování by zabralo několik knih. Každému je však jistě známo, jak rychle se sletuje a slézá rozličný hmyz ke zdechlinám. Tohoto úžasného čichu využívají některé hmyzožravé rostliny, které nevábí hmyz do svých kalichů sladkou šťávou, nýbrž naopak tekutinou, odporně páchnoucí po hnijícím mase, do něhož zvlášť tučné druhy much kladou vajíčka.

Ačkoli některý hmyz se toulá bez

Besídka.

Bronislav Nušič.

Muž s temperamentem.

Svoji sestřenku jsem viděl naposled před dvěma roky, v den jejího sňatku. Myslil jsem si — našla štěstí v manželství a věnuje se svému muži. A proto jsem byl velmi překvapen její návštěvou a ještě více jejím chováním. Místo aby mi řekla dobrý den, podávajíc mi ruku, hluboce vzdychla.

Vítám ji radostně:

„Jak se máš?“ Místo odpovědi však opět povzdychla. A na všechny mé otázky odpovídala vzdechy.

„Co je ti? Trápí tě něco?“

Tato otázka byla asi vhodně volena, neboť se jí ihned uchopila.

„Trápím se, hrozně se trápím. Musíš mi poraditi.“

„Mluv tedy, co je?“

Přerušujíc svou zpověď vzdechy, vypověděla mi své hoře. Nemůže již snésti svého muže, chtěla by se rozvésti, ale nemá důvodu k žalobě. Muž ji nezanedbává, netrýzní a je jí věrný.

„Proč ho tedy nemůžeš snésti?“

„Je lhostejný!“

„Lhostejný?“

„Ano. Nic se ho netkne, pro nic nemá zájmu, můj nový klobouk ho nenadchne, nerozhněvá se, je-li polévka přesolena, neprotestuje, je-li oběd připálen. Ani nežárlí. Jí, spí — to vše. Snažila jsem se, abych ho přivedla z míry, ale vše marné. Jeho lhostejnost je tak veliká, že jí nemohu již snésti. Zlobí mě to, zničila jsem si nervy. Nesnesu toho již, chci rozvod.“

Ačkoliv jsem pokládán za odborníka v rozvodových sporech, uvedla mě sestřenčina zpověď v rozpaky. Nemohl jsem jí poraditi. Muž pořádný, věrný, ale nepohněvá se ani, je-li polévka přesolena. Je to důvod k rozvodu?

„Co mi poradíš?“ táže se sestřenka netrpělivě, vidouc, že jsem se zamyslil.

„Těžká rada! Nemůžeš se přece pro polévku rozvésti s mužem.“

„Pro polévku ne, ale pro nedostatek temperamentu!“

„Zákoníky neuvádějí nedostatek temperamentu jako důvod k rozvodu.“

„Tak co mám činiti?“ táže se skoro zoufale.

„Jsi pevně rozhodnuta, že se dáš rozvésti?“

„Ovšem,“ odpovídá rozhodně.

„Tedy věc je vážná. Musíme nalézti nějaký důvod k rozvodu. Nuže: pozvi dva přátele svého muže na večeři. Musí to býti přátelé tvého muže, to zvýší cenu jejech svědectví. Při večeři musíš vydrážditi manžela tak, aby ti dal políček.“

„To se mi nepodaří.“

„Zkus to. Přesol jídlo, dej na stůl špinavé talíře, místo vína přines na stůl ocet.“

„Nebude to na něho působiti.“

„Nazvi ho tedy oslem před hosty.“

„O to jsem se ještě nepokusila...“

„Eh, zkus to, možná že ti dá za to políček.“

„A pak?“

„Pak... políček — lékařské vysvědčení — svědci...“

„Na základě toho mohu dosáhnouti rozvodu?“

„Ovšem že ano.“

„Díky za radu. Zkusím to...“

Uspokojena mou dobrou radou odešla a od té doby uplynuly plné tři neděle.

Jednoho dne přijde opět ke mně a hned má slzy v očích. Pokulhává, levé oko je modré, pravá ruka obvázána.

„Velmi dobře, velmi dobře“, tisknu jí ruku uspokojeně. „Nyní jdu k lékaři, vyzvednu vysvědčení a ihned

cíle, jiný má vysoce vyvinutý smysl pro směr. Jedna teorie tvrdí, že má magnétický smysl. Skutečně v severní Africe žije podivný hmyz, nazvaný stěhovavými cvrčky, kteří zpravidla tráví celý život na Sahaře. Ale v některých letech, na jaře, dospělí cvrčci utvoří nesmírná hejna a letí pryč, stále na sever, ničíce cestou vše, na co padnou. Když dospějí na alžírské pláně, několik set kilometrů od místa startu, nakladou vajíčka a pojdou.

Mladé larvy, vylíhnuvší se z vajíček, dále ničí úrodu, rostou a ke konci léta vyspějí v okřídlené cvrčky. Potom utvoří veliké roje a letí opět, tentokrát v noci, zpátky k jihu, kde zase žijí v písku pouště. Toto stěhování připomíná stěhování ptactva, ale s tím významným rozdílem, že mladé ptáky vedou staří, kdežto mladé cvrčky nevede nikdo při letu na místa, kde nikdy nebyli.

Domněnka, že hmyz je nadán jakýmsi magnetickým smyslem neznámým člověku je podepřena novými pokusy, prováděnými Museem přírodních věd v Paříži. Studovali tam telefonu, (páteřička) malého červeného brouka s černou hlavou a podlouhlým tělem, dlouhého asi dva centimetry, který se objevuje ve Francii na jaře a zmizí v červnu, když nakladl vajíčka. Když asi v květnu (v době páření) vezmete páteřička a položíte jej na zem v jakémkoli směru, vždycky se obrátí hlavou přesně k severnímu magnetickému pólu, právě ve směru magnetické střelky. Při tom pohybuje velmi čile tykadly na všechny strany.

Výběr.

President - Osvoboditel T. G. Masaryk o škole a učiteli.

(Přednesl p. konsul V. Svarovský na schůzi ČMS. v Polsku ve Zdolbunově.)

Dle odkazu Komenského jest školství a jeho zdar hlavní naší péčí národní. Neběží o mnohost, ale jakost škol. Škola má být přizpůsobena novému životu. Má naučit myslit a podat methody aby žák dovedl na základě theorie řešit jednotlivé úlohy, před které ho život postaví. Jde o solidnost vzdělání, totiž aby školy nepropadly přílišnou popularisací vědy—polovzdělanosti. Proto učitel má být vzdělaný a stále se vzdělávat, což vyžaduje větších obětí. Učitel je ve škole autoritou, jako monarcha ve státě, jako kapitán na lodi a při té analogii může být despotou, monarchou, a neb presidentem demokratickým. Děcko má cítit, že učitel také má své snažení a bažení a spěje stále k vyšším cílům. Nemá být augurem a nedávat dětem návod k tomu čeho sám nečiní, neboť pak děcko učí se tomu co dělá učitel a ne co povídá. Má být autoritou v rodinách a domácnostech, a proto je důležito aby byl hmotně nezávislý. Musí být přítelem rodiny, máli být přítelem dítěte. Má být autoritou i v obci má být odborníkem. Ma-li při tom svůj odbor rád vzbudí v dětech lásku k předmětu. Poznání bez zájmu jest mrtvé. Hlavní je mít děti rád, umět se vmyslit do jejich duševního života, spíše konkretního a obrazného, než abstraktního, vědeckého. Vyučovat má názorně. Vštěpovat dětem republikánství, demokratickou svobodu, rovnost. Má být dětem kamarádem.

V Americe učitelové mají k dětem kamarádštější poměr a tyto na ně a školu celý život s láskou vzpomínají. Učitel tam hraje s chlapci kopanou a nebojí se že si zadá. Učitel byrokrat nepůjdo na led s dětmi aby třeba neupadl a neztratil na autoritě. To je umělá vzdělanost — cizota, jako je mezi úředníkem a občanem. Jen více živosti a srdečnosti; — to potvrzuje škola!

Spolkový věstník.

Družstevní ruch v Kupičově na Volyni.

Kterak rozvijí se u nás družstevní práce, svědčí níželuvedená statistika.

Při založení Družstva v 1933 roce sebráno bylo z podílů i zápisného úhrnem 600 Zl., z čeho vydalo se na zařízení krámu 200 Zl., a zbývajících 400 Zl. na nákup zboží.

Rozvoj Družstva kročil následovně:

členů	podíly Zl.	zásob kapit.	čistý zisk.
103	1067	183	2466
136	1800	1876	2342
246	2419	3076	2476
300	3015	4106	3615
355			

Kromě dividendy (4 proc. od nákupu zboží) Družstvo vrací podílníkům každoročně 6 proc. od složeného podílu u výši 25 Z ; dvěma vedoucím platí 1,5 proc. z obratu šesti příručím 2,5 proc každému z obratu.

Družstevní knihovna čítá 60 svazků. Připravuje se divadelní hra druž-

podám žalobu."

„Jakou žalobu?" táže se sestřenka, téměř překvapena...

„Žal bu o rozvod."

„Ale," odpoví má sestřenka —, rozmyslila jsem si to, nechci se rozvésti."

Divím se. „Po takovém výprasku?"

„Právě, alespoň vím, že jest temperamentní."

„A tak. Chápu, chápu. Nuže, vrať se ke svému choti a pozdravuj ho ode mne. A řekni mu, aby mě brzy navštívil."

„Co mu chceš?"

„Poradím mu, jak uchová své štěstí. Rada bude krátká: jedna bouřka v měsíci."

„Ozvěny".

Fantomy.

Automobilisté dovedou vypravovati o podivných zjevech s nimiž se na svých cestách setkali. Budeme míti brzy celou serii mechanických duchů, jimiž budou nahraženy staré báje.

V Anglii se udržovala od roku 1750 podivná historie o „divokém lovci" blíže Chambordu. — Maršál Moric Saský, jemuž zámek náležel, vyjel za měsíční noci se svými přáteli do kraje. Pojednou zaslechli příšerný lomoz vysoko ve vzduchu. Obloha se zatemnila, bylo cítiti smůlu.

Jezdci se dali poděšení na útěk; jen maršál zůstal. Viděl nad sebou ve vzduchu skupinu postav a od ní se oddělil jezdec, který zamířil k zemi. Měl rezavé brnění na sobě, vizírem helmy zářily jeho oči temného ohně, a prameny sněhobílých vlasů viselv mu po šíji.

„Morici Saský, opusť mé území do třiceti dnů."

„Kdo jsi?" ptal se maršál.

„Jsem starý Thibault," zněla odpověď. V nejbližším okamžiku fantom zmizel.

Za měsíc nato objevil se „divoký lovec" opět. Volně v parku se pasoucí koně se dali na útěk. Střecha zámku zářila modrým světlem. A téhož dne maršál zemřel.

V roce 1889 utábořil se honec dobytka Sauryer při ústí řeky Blanco v Texasu s 500 kusy. Za cesty se ke stádu připojilo asi 40 býčků. Majitel těchto marně se snažil dostati své býčky zpět. Rozohněn myšlenkou na pomstu jel za stádem. Pojednou v nejprudším cvalu vjel mezi dobytek za velikého pokřiku Stádo se splašilo a hnalo se směrem k okraji propasti. Polovina stáda zmizela v propasti.

Sauryer a jeho pomocníci chytili farmáře, uvázali ho na koně a vehnali ho do propasti.

To je počátek fantomu stáda, které občas cowboyové vidí. Po pláni běží splašené stádo a za ním kůň s přivázaným farmářem.

Ale moderní fantomy jsou jiné. Zmínili jsme se o fantomech automobilistů. Nedaleko Hyde v Cheshiru v Anglii stávaly se v zákrutu silnice časté nehody automobilistů. Za jízdy se objevil v zákrutu autobus, jedoucí na nesprávné straně. Řidiči automobilů byli nuceni strhnou i vůz a skoro vždy vjeli do příkopu Ale žádný očitý svědek nedovedl říci, že by tam byl vůbec nějaký autobus jel Dlouhé vyšetřování a zkoušky na místě konečně přišly věci na kloub. Přímo proti zákrutu silnice umístěna byla stěna s velkými plakáty. Jeden z nich měl takový přímočarý obraz v barvě bílé, žluté a červené, že to za noci ve světle reflektorů domnělé tvořilo obraz velikého autobusu.

Řidič, který vjížděl do oblouku, uviděl pojednou autobus před sebou. Než plakát byl na úřední pokyn odstraněn, zahynulo tu několik automobilistů a mnoho vozů bylo roztříštěno.

stevní ve 3 jednáních k důstojné oslavě na den 6. července 1937 roku.

Družstvo přistoupí ke stavbě vlastního domu nejdéle v 1939 roce. Nákup ve svazu „Společ' činil v 1933 roce 39 proc. koncem 1936 roku 46 proc., a k dnešnímu dni překročil již 50 proc. všeho nákupu. Tak dobrým výsledkům při 10 proc. kalkulaci zboží děkovati lze svědomité práci zaměstnanců, spravnímu výboru, jemuž leží na srdci společné dobro družstva, a obětavé péči dozorčí rady. Vedoucím i účetním družstva est p. Josef Tošner, pokladníkem p, Jar. Benda, předsedou dozorčí rady p. Václav Houžvic, jimž valná schůze projevila plné uznání.

K. Pulpytel a Hálek Bohuslav
členy družstva.

Dopisy.

Z Hlinska.

Jednota sokolská v Hlinsku 28. února t. r. pořádala tělocvičnou akademii. Je to první akademie letos na Volyni.

Sokolstvo volyňské prož vá těžkou krisi zaviněnou tím, že jednoty, rychle za sebou se rodice, měly členstvo všelijaké, částečně též vinou vedení jednoty, které nepochopilo sokolskou myšlenku. Neuvědomělé členstvo po jistém čase odpadávalo, tak že dnes snad zůstali jenom ti uvědomělí kteří přetrvají i nynější těžké časy a dočkají se žádoucího rozkvětu sokolstva.

Jednota v Hlinsku nejdříve ze všech jednot začala cvičit a pracovat po „odpočinku", který nasledoval po závodech okrskových v Kvasilově a který u některych jednot trvá dodnes.

S průběhu celé akademie bylo vidět skutečné bratrství mezi členy výboru i těmi nejmladšími členy jednoty, což nejlépe zaruču e úspěch každého podniku.

Na akademii vystoupily všechny složky. Ze žactva účinkovaly jenom žákyně, ještě škole nepovinné, které zacvičily dětské cvičení s věnečky a přednesly básně. Na dorostu je vidět snahu a chuť, mnozí z nich vystupovali veřejně poprvé a docela mohou býti spokojeni oni i jejich vedoucí. Dobře se shostili svého úkolu muži, jak v prostných tak i na nářadí, kde je vidět velký pokrok od minulých závodů. Ženy zacvičily rytmickou skladbu na hudbu Čajkovského — „Barcarola".

Národní tance členstva jako vždy sklidily zasloužený potlesk četného obecenstva.

Zmínky zasluhuje nově zřízena kapela smičcová, která nezištně obstarala celý hudební doprovod akademie.

Z Boratína

Boratínská mládeži — bravo!

Devátý únor 1937. Jistě víte všichni, co tento den letos znamenal. Konec masopustu — hold Bacchusovi — pivo, vodka — atd. Proto divně působil na diváka dlouhý stůl v sále církevního domu v Boratíně — stůl se sněhově bílým ubrusem a slavnostní náladou přítomných. Tyto přípravy k čemusi slavnostnímu byly ovšem nezasvěcenému trochu divné avšak vysvětlily se, když se na tomto stole objevilo osm šachovnic s figurkami. Tedy krátce a jasně: byl to neoficielní první šachový turnaj české mládeže na Volyni. Šestnáct mladíků bojovalo o ušlechtilý titul šachového mi tra Boratína. Organisace mistrovství nebyla ovšem správná — ale o to mi nejde. Nedostatek času nedovolil na správné provedení turnaje, tedy chyba, která se příště dá lehce napravit, neboť zkušenost jest nejlepším učitelem.

Znáte jistě všichni ten napínavý boj lidského rozumu, odehrávající se na 64 polích šachovnice, kde bystrost vítězí nad bystrostí, důmysl nad důmyslem. Ovšem, že průměrný amatér dělá množství chyb, zvláště v tu chvíli, kdy by měl býti nejklidnější — ale což někdo může za to, že v jeho žilách koluje horká slovanská krev?

Z šestnácti účastníků onoho památného turnaje obsadili první čtyři čestné místa: 1. J. Chudoba, 2. V. Chudoba, 3. J. Janata a 4. S. Albrecht. Přál bych si, aby příklad boratínských pionýrů ušlechtilé zábavy mládeže při nesl mezi naši českou mládeži touhu po jeho následování a tím rozvíjení ukrytých duševních schopností. Šachy — toť ideální hra pro nás, mladé, hra, cvičící náš důvtip, naši inteligenci a individualitu. Česká mládeži! Zanech ubíjejícího tvou duši karbanu, nech se strhnouti zářivým příkladem tvých bratří z Boratína — a nedělní odpoledne nebudou ti nesnesitelně dlouhá. Nalezneš milé uspokojení, vycvičíš svou bystrost a chápavost, věnuješ-li se opravdově této hře. Vášeň, která při kartách tě zahubí — zde bude činitelem, který tě přinutí vyvinouti celou sílu tvého ducha, abys mohl ochutnati sladké ovoce vítězství.

Možná, že někdo ani této zábavy nezná? Nu, pak není lehčí rady. Jen se obraťte na náš milý „Hlas Volyně", a já — svolí-li ovšem p. redaktor — dle možnosti Vám vyjdu svými vědomostmi vstříc a společnými silami budeme šířiti ušlechtilost a vznešenou rivalisaci.

A těm, kteří nám dali zářivý příklad — boratínské mládeži — zdar!

r. c.-a.

Z Omelanštiny.

Dne 27. února t. r. se loučila naše obec se svým věrným občanem Václavem Nesvatbou, který odjížděl s manželkou a malou dceruškou za moře do Argentiny. Popsati se nedá jak smutná jest to chvíle takového loučení pro rodiče a všichni přítomní. Smutně nám bylo hleděti na jejich rodiče jak s pláčem objímají své děti a nechtějí je z náruče pustiti, poněvadž vědí že se asi již nikdy nesejdou a nikdy se s nimi již nespatřejí. Na rozloučenou se dostavila i kapela místních muzikantů. Když zahrali „na rozloučenou" byl každý z přítomných pohnut k slzám. Konec loučení však musel nadejíti. Sedají naše emigranti na povoz a odjíždějí ze svého rodného kraje, vyprovazeni svými příbuznými, místními občany a kapelou, která hrala veselý pochod až za vesnici kde jsme zůstali státi a hleděli za odjíždějícími dokud nám nezmizeli z očí.

Třeba podotknut že Václav Nesvatba odjíždí do vzpomenuté zemi již po druhé. Jako mladík odjel v r. 1930; byl tam 5 roku, prohlédl si kraj argentinský a v r. 1935 v měsíci srpnu navratil se do svého rodiště, kde se oženil se slečnou Lubou Šťastnou.

Mnoho štěstí a zdraví jim přejeme v té daleké cizině.

J- - - - - - - - -l.

Ze Zdołbunova.

Slavnostní Akademie v Zdolbunově k uctění naroz. Presidenta-Osvoboditele T. G. Masaryka konala se večer o 7 hod. dne 7.III 1937. v sále Kol. P. Woj. Na program složily se zpěvy, recitace básní, scény i sokolská cvičení jednoty Zdolbunovské.

Akademie zúčastnili se hosté a delegáti na valnou schůzi ČMS — mezi nimi delegovaný vyslanectvím varšavským p. red. Hejret z Československa, místní a okolní krajané.

Oslavy, vedené říd. uč. p. Koskem za výpomoci místního učitelstva, zahájil pěv. sbor žákovský holdovací písní Presidentu-Osvoboditeli, která působila hlubokým dojmem. Pak následovala jednotlivá čísla bohatého programu.

Pan Malinský z Lucka přednášel o životě a práci Velkého Slávy-Syna, o Jeho záslužném díle na Národa roli dědičné. Skupina dorostenek při doprovodu piana předvedla rytmickým cvičením hold před sochou Presidenta-Osvoboditele, načež žákyně přednesla báseň, a pěv. sbor žákovský zapěl „Pozdrav dítek".

Scéna trilogie — a) u kolébky, b) president přijíždí, c) hold Osvoboditeli — předvedena žactvem, zobrazila život a dílo chudého chlapce od kolébky až k vrcholnému cíli — osvobození národa.

Následující scény a recitace protkány byly zlatou nitkou přání všeho nejlepšího tatíčkovi na sklonku Jeho života.

Přítomný volyňský spisovatel K. Plaminek přednesl svou báseň „T. G. Masarykovi" — vyrostlou na půdě Volyni. Slečny Vítková, Pánková i Novotná v národích krojích, pěkně a citově zapěly kytici písní „V slovácké jizbě." Po přestávce následovala sokolská cvičení. Narodní tance dorostenek, prostná cvičení dorostu, žen stamburinami a cvičení dorostu na bradlech nacvičil neunavný a lásky plně sokolsvu oddaný cvičitel p. Maksa z Kvasilova, který za mimořádnou

činnost v Sokole obdržel dva diplomy uznání.

Dorostenky a ženy cvičily lépe než dorostenci a muži, jimž scházel jednotný výkon v provedení, omluvitelný však tím, že jednota po delší nečinnosti opět vzchopila se k práci. Zvláště tanec žen z tamburinami, jimž bohatý kroj dodával zvláštní elegance, budil podiv elastickým výkonem.

Šestici mužů o těžším provedení scházel jednotný výkon. Kvasilovská smyčcová orkestra oběma státními hymnami zakončila bohatou akademii, a následovala pak veselá taneční zábava, při níž kvasilovské pivo znamenitě chutnalo.

Ze Zdolbunova, té bašty české menšiny na Volyni odnesli jsme si krásné, nezapomenutelné dojmy.

Pozorovatel z daleké Volyně.

Kronika.

(Dokončení ze stránky 1.)

dem k soustřeďování silných oddí u povstaleckých vojsk. Miaja navrhuje, aby se vládní vojsko stáhlo do posic mezi Madridem a Valencií, které se dají lépe hájit. Miaja radí, aby se zejména začalo s dopravou těžkého dělostřelectva, poněvadž kontrola hranic znemožní záhy jeho doplňování. Podle zprávy z tábora povstalců zadrželo pouze špatné počasí ofensivu vojsk generálů Franca, Moly, Varely a Mascandose. Generálove jsou si jisti natolik svým úspěchem, že už shromáždili v zázemí 20.000 tun potravin, aby mohli ihned po dobytí Madridu zásobiti trpící obyvatelstvo Madridu. Až do podrobností vypracovali už vyživovací plán pro 700.000 osob, které v Madridu zůstaly.

Kdy se začne s kontrolou španělských hranic.

Francouzská vláda činí všechna opatření, aby mezinárodní kontrola pro nezasahování do španělských věcí, byla uskutečněna k 13. březnu. V nejbližších dnech se čeká ve Francii dánský plukovník Lull, který bude říditi mezinárodní kontrolu na pyrenejských hranicích.

Poslední zprávy z Londýna hlásí, že obtíže, které kladly vlády portugalská a sovětská v neitervenčním výboru, byly téměř úplně odstraněny. Zato netajenou nelibost vzbudila zpráva, že Německo nabízí londýnskému neitervenčnímu výboru na příspěveku toliko 2000 liber šterlinků místo povinných 143.000 liber. Ale i tato otázka již je rozřešená a proto stanovený termín 13. března bude dodržen.

Velká půjčka na obranu státu ve Francii.

Devalvace franku loni v září přinesla Francii málo prospěchu. Kapitál před devalvací uniklý proti očekávání se nevracel, peněžní trh byl rušen dost vysokou sazbou úroku a hospodářské oživení, které přece jen zvolna si razilo cestu, bylo tím zdržováno. Francouzský ministerský předseda musil proto nechati padnout zásady, které chtěly znemožnit spekulační zisky na zlatě po devalvaci franku, a vrátil francouzkému střádalovi, který je velmi citlivý na zásahy do svého vlastnictví, plnou důvěru k příštím měnovým a finančním úmyslům francouzské vlády. Proto byli ujištěni majitelé zlata, že dostanou zaň, nabídnou-li je Francozské bance, plnou jeho hodnotu ve francích, a proto byly odloženy některé sociálně politické požadavky, které by měly v zápětí zvýšení rozpočtových výdajů. Nabídka, že nová půjčka na obranu státu bude splacena podle přání majitele úpisů v dolarech nebo librách, byla přijata ve Francii s pocitem velké úlevy, protože nepřipouští možnost další devalvace franku se zřetelem na to, že je stanoven přesný poměr mezi frankem, librou a dolarem.

Starost o zvýšení populace v Italii.

Velká rada fašistická schválila též některá opatření, směřující ke zvýšení populace státu. Mezi nimi je též ustanovení národní organisace početných rodin. Tato organisace bude úředně uznána a bude se těšiti velké vážnosti v národním životě. Není vyloučeno, že této organisaci bude ústavní reformou vyhrazeno zastoupení v nové sněmovně fašistických organisací a spolků. V r. 1928 bylo v Italii přes 1½ milionu rodin s více než sedmi syny.

Různé zprávy.

Obchod Československa s Afrikou.

Z popudu a za účasti firmy Baťa ve Zlíně, firmy Guttmannovy v Praze a pojišťovny „Riunione Adriatica di

---

156

„Zavolejte mi zahradníkovu dcerušku,“ nařídil dělníku, kterého potkal a usedl pod jasan, pod kterým s hraběnkou před dvěma dny seděli. Starostliv, jaké nepříjemnosti ho doma u hraběnky očekávají, tvářil se velmi mrzutě a Milada, když se zdaleka na jeho tvář podívala, pocítila velikou bázeň. Ale sevřevši pevněji rty, šla přímo k němu, nejevíc ani vyzývavost, ani poníženosti.

Probdělá noc nechala stopy na její tváři. Byla bledá a pod jejíma očima byl lehýnký tmavý nádech, který dodával jejím očím zvláštního podbarvení. Jako dvě svíce hořely její oči krásné a pokojné. Jen když viděla pátravý a nevlídný pohled hraběte, zamrazilo ji a úzkost se jí ve výrazu ukázala.

Ano, ten již ví všecko, prolétlo jí hlavou. Přichází ji soudit a snad za okamžik zaslechne tvrdá a výhrůžná slova. Kéž je Bůh při ní, aby obstála, aby si vybojovala štěstí, jež se na ni včere šího večera usmálo a jehož byla plna. Připravovala se bdíc po návratu z parku na zápas, jemuž jde vstříc a připravovala se naň bez bázně. Vždyť je povinna trpěti, aby si získala zásluh, aby ukázala Arturovi, jak oceňuje jeho velikou a nezištnou oběť.

„Sedněte si, slečinko, na chvíli ke mně, rád bych s vámi o něčem pohovořil,“ oslovil

153.

„Slibuješ to. Budeš s ní mluvit dnes?“

„Kdy jindy. Je-li již věc tak daleko, nesmí se ani den odkládat. A až s ní promluvím, buď panence řeknu, aby okamžitě z domova zmizela, sice že s ní zatočím, nebo začneme se starat dál.“

„Ona není ničím vinna, proti ní neměj žádné kyselosti a šetři její podřízené postavení,“ žádal zkroušeně.

„Milý brachu, hrabě Dombovar ví, jak má se ženskýma hovořit, a to se ženskými nejen nehodnými, ale také hodnými, v tom ohledu mě nepoučuj. Stane-li se, že se mi bude děvče líbit, řekneš večer tetě, že pozítří musíš odejet a odjedeš.“

„Proč to? Jak mám odjíždět když teprve teď jsem se stal šťastným.“

„Kdybych nevěřil tvému slovu, že jsi zamilován, tvé fráze to dosvědčují. Pravím, že pojedeš do Ředhoře a zůstaneš tam, než ti napíši. Dostaneš jistě od hraběnky dopisy, které tvé, tak zvané štěstí ochladí, ale trp, když chceš. Zatím dostojím svému slovu a budu se snažit, abych hraběnku aspoň tak daleko naklonil, by tě neproklínala a tebe se nezřekla. Až bude nejhorší odbyto, napíši ti, abys přijel si ostatek dobojovat sám. A Milada musí z domu. Ať jde kamkoliv, jen ať ti nenapadne svést ji k šílené myšlence, by

Sicurta“ v Praze byla založena Československo-italská společnost pro obchod s Afrikou. Sídlo společnosti bude v Praze. O výši akciového kapitálu nebylo dosud rozhodnuto. Předmětem činnosti společnosti bude podporovati vzájemný obchod mezi Československem a italskými koloniemi jmenovitě s Habeší

Které vynálezy změnily tvář světa.

K 100. výročí svého založení vydal americký Patentní úřad slavnostní spis. Obsahuje množství zajímavých příspěvků a také seznam vynálezů, které podle názoru autorů život ve Spojených státech nejvíce změnily. Jsou to, podle důležitosti, kterou jim přisuzuje patentní úřad: 1. Telefon, 2. Elektrický telegram, 3. Elektrické světlo, 4. Kino, 5. Gramofon, 6. Parostroj, 7. Letadlo, 8 Vzduchová brzda, 9. Sázecí stroj, 10. Šicí stroj, 11. Čištění a předení bavlny a 12. Žací stroj. Pro pořadí je charakteristické: Američané staví na prvé místo telefon.

Co se stane ve světě za hodinu.

Podle posledních statistických zpráv narodí se na zeměkouli za hodinu 5440 dětí a zemře 4630 lidí. Uzavře se 1200 sňatků a rozvede se 85 manželství. Průmysl za hodinu zpracuje tři tisíce q vlny a deset tisíc q bavlny pro výrobu různých látek. Za hodinu vyrobí se 99.600 tun cukru, z nichž za hodinu spotřebuje lidstvo 98 000 tun. Ze země se vytěží za hodinu 122 tisíc tun uhlí, za 50 milionů zlata, za 150 milionů stříbra. Lovci ukořistí za hodinu 350.000 divokých zvířat pro výrobu dámských obleků. Z naftových dolů vytěží se za hodinu 156.420 sudů nafty, z nichž se jedna třetina spotřebuje na benzin pro auta. Továrny na auta vyrobí 700 kusů aut za hodinu a auta za každou hodinu usmrtí 17 lidí. V poštovní a telegrafní dopravě odešle se za hodinu 114.000 telegramů a 1.141 milionů dopisů a pohlednic, na které se nalepí za 500 milionů poštovních známek. Celulosové továrny vyrobí za hodinu 1.900 tun papíru, z něhož tisíc tun se použije na tisk časopisů a knih.

Vitaminy a slanina na celý den.

Není prý daleká doba — jak o tom sní chemikové — kdy budeme mít oběd v malých pilulkách. Pilulky budou mít v sobě všechny látky, kterých je třeba k vyživování našeho organismu. Jakýsi pokus toho druhu jež už v New Yorku v nejnovějších „jídelních salonech“. (Něco jako naše automaty.) „Nasyť se pokud možno nejrychlejí“, je heslem těchto salonů. Host vhodí do automatu dolar a pak dostane „rychlou krmi“, která je representována zelenou omáčkou směsí z brambor, pomerančů, jablek, mrkve, vodnice a špenátu. Tato směs prý obsahuje zcela dostatečné množství vitaminů pro hodného občana, jako celý oběd. Ale protože je třeba ještě také kalorií, neboť „netoliko vitaminy živ je člověk“, dostane k tomu newyorský strávník ještě kus slaniny! Kdo by pochyboval, že mu to stačí, poučí se z létaku kde učenec dokazuje ve vědeckém pojednání, že tato zelená krmě a slanina představuje dostatečně bohaté meňu pro každého člověka, bez rozdílu stavu, náboženství a politického vyznání. Učenec asi, než pojednání sepisoval, najedl se řádně, při obědě „starého“ systému, neboť — jen „kdo ztrávil staré, může vytvořit něco nového“.

Hospodářský zpravodaj.

Mrazy a ovocné stromy.

Mrazy několikerým způsobem stromy poškozují podle stupně mrazu, podle doby, kdy se mrazy dostavily — jarní a předjarní mrazy jsou nejnebezpečnější, — podle náchylnosti nebo otužilosti jednotlivých odrůd štromových, podle strany světové, na niž má sad nebo stromořadí svah, podle polohy výškové — nejvíce trpí mrazy stromy v údolních polohách — podle výšky sněhové pokrývky, pohybu vzduchu, druhu podložky a podle jiných okolností. Mrazy v době vegetační, proti nímž se můžeme jen těžko brániti nedokonalým vytápěním sadu a zapalováním dýmavých ohňů v kritických nocích, přivodí zmrznutí květu nebo mladých plodů. Proto je třeba voliti takové odrůdy, jejichž choulostivé údobí vývoje nespadá do doby, v níž se obvykle dostavují mrazy v tom kterém kraji. Vápenné nátěry, které byly dříve považovány za dobrý prostředek proti mrazů, se neosvědčily za tuhé zimy v roce 1928—1929. Je-li strom těžce mrazem poškozen, nedoporučuje se, aby byl zachován.

Nezapomeňte na desinfekci ovocných stromů.

Nebude to již dlouho trvat a příroda se probudí k plnému životu. Začnou rašit nejen ovocné stromy a

154.

šla hned s tebou do Ředhoře. To bych tím okamžikem složil ruce do klína nechal tě tvému osudu.“

„Strýčku, kdybych chtěl Miladu brát sebou do Ředhoře před tím, než by byla mojí ženou musil bych se sám před sebou do duše styděti. Kladeš těžké podmínky, ale věřím, že dobře se mnou smýslíš a že jsi zkušenější než já. Nebudu ti nyní děkovat, tolik ti mohu říci, že jsi mi dražší než vlastní otec.“

Než se hrabě nadál, sehnul se políbil mu dlouze ruku.

„Co to děláš, nerozumný hochu?“ povídal dojat a rozpačitě ruku utrhl. „Nemysli si, že jsem ti proto již vše odpustil a že se na tebe nemrzím. Zlost mám, ale co dělati, když taková tvrdá palicesi něco umíní. Kdybych byl mladší, hnal bych tě, ale starý člověk jest vždycky slabý. Z naší cesty do mlékárny není nic. Dej si osedlat koně a jeď si na dvě hodiny někam. Až se vrátíš, povím ti něco a potom se rozhodne, co dále. Buď pojedeš do Ředhoře, nebo budu telegrafovat pro Alici. Již jdi, jdi.“

„S Bohem strýčku, pozítří pojedu do Ředhoře,“ zvolal Artur, rozveseliv se náhle a jako by byl tušil, že se Milada bude strýci líbiti, všecek oživl. Vyšel ven a poslušen přání strýcova, posadil se na koně a pobídl ho v cval. Těžká starost ho opustila, svítání nového blaha zapudilo chmury z jeho mysli a jásot jeho nitra přehlušil všechny obavy. Budu šťasten, Milada, ta sladká a drahá Milada mi bude náležet, opakoval si stále a jako by mu běh koně nestačil, pobízel ho vždy více k napětí všech jeho sil. Jel, nevěda kam, několika vesnicemi projel a teprve když zpozoroval, jak je kůň zpocen, trhl úzdou a krokem se vracel k Červené. Teď se o mne rozhoduje, napadlo mu, a rozvaha ho nutila k chladným úvahám.

155.

Nemýlil se, rozhodovalo se o něm, prozatím jen u strýce, jenž po jeho odchodu chvíli ještě seděl zamyšlen v kanceláři, potom však rázně povstav, zamířil do parku. Stále ještě mu připadalo jako pohádka, aby Artur, elegentní, vybíračný a na svůj věk velmi korektní Artur, rozhodl se pro takové prosté děvče. Jaké kouzlo musilo to býti, které přemohlo jeho vrozenou hrdost a jeho až úzkostlivou snahu zachovati si za všech okolností čest před světem. Milada je buď velmi lstivá, nebo velmi půvabná a on se přesvědčí, kterou z obou vlastností má. Byl nakloněn věřiti, že je velmi lstivá, a proto s notnou dávkou předsudků blížil se k zelinářské zahradě, kde ji doufal nalézti.

keře i jiné rostliny, ale vylezou i škůdci ze svých skrýší, aby započali své zhoubné dílo. Je jich více než dost a než je hospodáři milo — mšice listová, krvavá, puklice švestková (také na angreštu a rybízu), méra jabloňová a hrušková, k tomu řada chorob houbovitých. Nepodnikáme-li nic proti těmto škůdcům, začneme na zahrádce hospodařit jako ve svém ať se to majiteli líbí nebo ne.

Nechce-li hospodář vysazovat stromy jen pro tyto škůdce, musí je radikálně potírat. Mnozí říkají, že příroda si sama pomůže na základě zákona o udržování rovnováhy. Vyskytne-li se mnoho škůdců, že se současně objeví i víc hmyzu, který tyto škůdce požírá (Slunéčko sedmitečné, které má spadeno na listovou mšici). Je to sice pravda, ale ne celá. Kde by lidstvo bylo, kdyby se člověk nesnažil přírodě pomáhat? Zeptejte se zkušených ovocnářů, kolik by sklidili ovoce, kdyby se spoléhali jen na přírodu a kdyby sami škůdce nepotírali? A kolik ovoce by se mohlo sklidit, kdyby ochrana proti škůdcům byla prováděna systematicky a všemi vlastníky ovocných stromů?

K potírání škůdců je nyní velmi vhodná doba. Stromy jsou ještě holé, ale škůdci se již připravují. Vylézají ze země a jiných úkrytů na stromě. Můžeme je postřikem zasáhnouti, zatím co v době vegetace list tomu často brání. Nyní také můžeme použít účinnějších prostředků. V době vegetace to není možné, nechceme-li strom značně poškodit, nebo i zničit.

K postřiku používáme přípravků již známých a vyzkoušených. O technice postřiků bylo zde již psáno. Stříkáme hojně (za suchého počasí) a snažíme se zasáhnout každou větvičku se všech stran. Nevádí, stéká-li postřiková emulse po větvích a kmenech. Desinfikujeme strom, proto emulse má vniknout i do nejmenších trhlin v kůře. Před tím ovšem kmeny a silnější větve dobře tvrdým kartáčem očistíme od mechu a odprýskané kůry.

Karbolinea působí kontaktně, t. j. škůdce musí být přímo zasažen, má-li být zničen. K ochraně proti houbám používáme bordeaxské jíchy. Bylo také již psáno zde o její přípravě a použití.

Jen zdravý strom dá nám dostatek zdravého ovoce. Ošetřujme jej proto. Nezapomínejme, že strom „dýchá“. Listy i kůrou. Dbejme proto, aby měl kůru vždy čistou a hladkou. Počlivou a důkladnou desinfekcí v době vegetačního klidu tomu hodně napomáháme.

CENY OBILÍ.

Záznam 8 III. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl. 22.00	za 100 kg
Pšenice	„ 27.00	„
Ječmen	„ 22.50	„
Oves	„ 20.00	„
Hrečka	„ 30.—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 58.00	„
Hrách	„ —.—	„
Fasole	„ —.—	„
Mák	„ 80.00	„
Jetel	„100.00	„

Z Chmelného trhu.

CHMEL.

Žatec, dne 5. března 1937.

Zájem o žatecké chmele potrval i v uplynulém týdnu. Celkový týdenní obrat činí as 300 centů a hledány byly jak levné chmele tak i druhy nejlepší, jež docilovaly ceny 1150. — Kč Kupovalo se jak pro cizinu tak pro domácí potřebu. Ceny se pohybují v rámci

Kč 700. — až 1.200. — za 50 kg.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala dodnes 67.947 žoků v čisté váze 157.445 cel. centů á 50 kg žateckého chmele sklizně 1936.

Roudnické chmele byly na trhu obchodovány za ceny 425. — až 575. — Kč za 50 kg.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 2 zl. 50 gr. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.